

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ BARONESS OREGY

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

(Από τη ζωή του βασιλέως της Αγγλίας)

TAN μιά μέρα του 1760, οι κήρυκες άνήγγειλαν την άναρχση στον άγγλικό θρόνο του νεαρού βασιλέως Γεωργίου Γ', ο λαός άκουσε με ειλικρινή χαρά την άναγγελία αυτή.

Ο άποθανών βασιλεύς και οι προσά τοχοί του ήταν Γερμανοί. Έλάχιστη γνώριζαν τη γλώσσα του τόπου και ήσαν πάντοτε περιτομαζόμενοι από Γερμανούς συμβούλους, Γερμανούς φίλους και Γερμανούς εύνοιμους. Με τον νέο όμως βασιλιά τα πράγματα θα άλλαζαν.

Αιτός, πρώτος από τη γενεά του, είχε γεννηθεί στην Αγγλία και από μικρός μιλούσε τα άγγλικά. Τόν είχε διαταδαγωγήσει ο κόμης του Μπούτ, ένας άνδρας μ' άείραμο χαρακτήρα, άγαστηρός και σεβαστός στην κοινωνία κ' είχε φροντίσει να τον κρατήσει μακριά από κάθε διεφθορεμένη και νοσηρή επίδραση. Έτσι, σε ηλικία είκοσι δύο χρόνων ο Γεώργιος ήταν ένας νέος σοβαρός και ελλογιής, ώριμος, με ζωηρά χρώματα, ξανθός και γυλιανοματής.

Ο πατέρας του, ο πέμπτος κ' ο προσπάτος τον δέν διακρινόντουσαν καθόλου για τις οικογενειακές τους άρετές. Κατά το διάστημα της βασιλείας του, ο ποδούργος είχε παίξει μεγάλο ρόλο στη διακυβερνήσει του Κράτους. Αντιθέτως, ο Γεώργιος Γ' ήταν μελετηρός, είχε ήλικές άρχες και ήρεμο και σταθερό χαρακτήρα. Μόλις έγινε βασιλεύς ή Κιθόνησις του άρχισε να διατραυματεύεται τη μησησία του με την Καρλόττα, την κόρη του Δουκά του Μάλενμπουργκ - Στρέιτιτ. Κ' επειδή το συνοικείο αυτό έκρηθη ασάμω για πολιτικούς λόγους, ο Γεώργιος δέν έφερε καμιά αντίρρηση αν και δέν ήξερε ακόμα την μέλλουσα σύζυγό του.

Όσοι, τα νειάτα έχουν τα δικαιοματία τους. Και μιά μέρα, ενώ ο νεαρός βασιλεύς είχε βγή περίπατο με τ' άλογο του, όλονόμοζος, στα γειτονικά χωράφια του άρχοντικού του Λένουξ, έτυχε να τον βρή από ένα παρθένο ή άμορφη κόρη του οικοδεσπότη.

Κάθε ήμέρα οι δύο νέοι συναντιόντουσαν στα χωράφια του Κένυχτον.

Όσοι, τα νειάτα έχουν τα δικαιοματία τους. Και μιά μέρα, ενώ ο νεαρός βασιλεύς είχε βγή περίπατο με τ' άλογο του, όλονόμοζος, στα γειτονικά χωράφια του άρχοντικού του Λένουξ, έτυχε να τον βρή από ένα παρθένο ή άμορφη κόρη του οικοδεσπότη.

Όταν προσπέρασε ο βασιλεύς, ή Σάρα έτρεξε άμεσως μπροστά στον καθέκτη της και κωτάχτηκε προσεχτικά σ' αυτόν. Ηξερε βέβαια, ότι ήταν άδελφός, της το είχαν πη πολλές φορές οι φίλοι του πατέρα της, αλλά μονάχα εκείνη την ήμέρα άντελέγηβη την όραση της όμορφιάς της. Σκέψης παράξενες γεννήθηκαν τότε στο μυαλό της σκέψης φιλοδοξίας κ' έρωτος, ή όποιες έδιναν μια άσυνήθητη λάμψη στα μάτια της κ' ένα ζωηρότερο χρώμα στα μάγουλά της. Καθώς λοιπόν καθρεσσάτοκιν ή Σάρα, έννοιωσε, ότι είχε την δύναμη να γοητεί, να προκαλέσει τον έρωτα στις καρδιές των άνδρών και σ' αυτόν τον βασιλιά ακόμα.

Μετά δύο μέρες, ο βασιλεύς Γεώργιος Γ' πήρασε πάλι από τον ίδιο δρόμο. Προχωρούσε με το κεφάλι κενυτό, βυθισμένος σε σκέψεις. Στο χέρι του κρατούσε έλαφρά το χαλιανάκι του άλόγου, όταν έντελως βρόπυοτα το άλογό του πνάζτηκε πλώ ξαφνικαίμοζος. Ο νέος κωτάχθηκε άλόγιστα του και το βλέμμα του καθρώθηκε γοητευμένο σε μιά είκονα, που του φάνηκε στην άρχη σαν άστρο.

Μιά κόρη όνειρευμένη όμορφιάς, χαριτωμένη και λεπτοκαμωμένη, σαν νεαρά Άρτεμις, υπάκοτη εκεί κοντά κωπώντας από το λουρί ένα απείλω λαγονιάκι. Είχε φέρει το χέρι της στή καρδιά της, τα μενεξεδένια μάτια της ήσαν δρθάνοχτα και τα χείλη της μωανοιμμένοι από κατώληξη και φόβο.

Ο βασιλεύς ξαφνίστηκε, δοο και τ' άλογό του. Δέν μίλησε, αλλά το βλέμμα του μαρτυρούσε τον θαυμασμό του, περισσότερο από τα λόγια. Η γοητευτική νη έκανε τότε μιά βαθιά ύπόθελα γεμάτη σεβασμό, τα βλέφαρά της σκέπασαν σεμνά το βλέμμα της και τα χείλη της κωθρίσαν δειλά μερικά λόγια. Είπε ότι είχε βγή περίπατο με το σκυλί της, ότι δέν φανταζόταν ποτέ ότι θα είχε την τιμή να συναντη-

ση τη Α. Μεγαλειότητα στα έρημικά έξαινα μέρη. Και κωταλά κώηθησε αν ήταν φρόνιμο να έκτιθετα έτσι ή Α. Μεγαλειότητα στον κίνδυνο μιάς συναντήσεως με τοίς κωκοτοίσις, οι όποιοι τραγούριζαν στα μέρη εκείνα.

— Η Υ. Μεγαλειότητα, τόμωρε να προσθήσει ή νέα, έχει καθήκον να φυλάγεται, αν όχι για τον έαυτό του, τούλάχιστον για τοίς άεροσοιμένους υπηκόους του...

Άμέσως κωτάει, σαν να ντρέστηκε για την τόμωρη της, ή ξανθή Άρτεμις γάθρη μέσα στο δάσος, σαν ένα πέταλο ρόδου που το συνεπαίρνει ο άνεμος. Έτσι φάνηκε τούλάχιστον στον συσταμένο βασιλιά, ο όποιος μιά στιγμή ερωτήθηκε, βουκόταν βυθισμένος σε σοβαρές σκέψεις για ύποθεσεις του Κράτους.

Αν ήταν φρόνιμο ή όχι να έκτιθετα σε μιά δυσάρεστη συνάντηση με τοίς κωκοτοίσις, ο βασιλεύς ούτε καν το σκέφθηκε, γιατί την έπομένη κώλας ξεκίνησε πάλι για τον ίδιο περίπατο. Το γεγονός νάταν τυχαίο τάχα ; Άλλά το βέβαιο είναι ότι ή Σάρα συγχωρήθηκε και κωτάχτηκε, συνάντησε πάλι τον μοναχικό κωβούλαση ίπτη ίδια άμορφή θεσί. Φάνηκε ακόμα πιο κωταλά και συσταλάμενη από την πρώτη φορά, όχι όμως λιγότερο άμορφη, κ' επειδή έκείνη δέν μιλούσε, ο νεαρός βασιλεύς της απάντησε μερικά κωκωκευτά λόγια.

Η έπομένη ήταν μιά μέρα θαύρεθ ή από βασίλειο λείπα, γιατί μωλοκά προσέτηε την διαμονή του στον έξοχικό δρόμο, άσπίσω δέν είχε ποθενά ούτε τη νέα, ούτε το σκυλί της. Κ' ο βασιλεύς κωσοκωνωσάσμενος, περίμενε, ξεγανότας ότι ή ώρα περνούσε και ότι το ύπομνητικό Συμβούλιο, το όποιο ο ίδιος είχε συγκαλέσει, δέν περίμενε.

Έταν ή έποχή του θερισμού και ή γλυκιά μωροδιά του φρεσκοκομμένου χορτού τον μωθούσε κ' έκανε το αίμα του να κωλάει πιο γοργά στις άρτηρίες του. Έτομαζόταν πάλι να φύγη, όταν πύο από κάπου γαλάχτη, δέχτηκε την άρχη ενός γαλάχτου φουσαναίου. Κώταξε καλύτερα και είδε την Σάρα, άμοιτωμένη με ένα δωράκι ν' άνεμίζει το χορτάρι.

Ένω έγραζόταν σιγοτραγουδούσε κάποιο νωσταλγικό σκαπό.

Φιλικά, ο βασιλεύς δέν φανταζόταν ότι κάτω από τη μεγάλη σκεπή κωυλίνα, ένα ξενύαρι πονηρά μωτα πορακωλούθησαν επί μισή ώρα και τις έλάχστες νήσους του...

Στη στιγμή, ο νέος ξεκαβάλλεψε και δρασκελάσε τον κωράχτη. Κατόπι στάθηκε δοβάς, μπροστά στην ε' Αρτέμιδάς του.

Τι συνέβη μεταξύ του στο διάστημα της εύπεριμένης έκείτης ώρας, ενώ οι Σύμβουλοι του Στέμματος περίμεναν, ή ιστορία δέν μίς το λέει. Άπό τότε όμως, κάθε μέρα, κάτω από τον κωυτικό κωλοισμένο ήλιο, με τη μωθιστική μωροδί του θερισμένου χορταίου άλόγινα τους, οι δύο νέοι συναντιόντουσαν στα χωράφια του Κένυχτον.

Η ιστορία της άγάπης τους είναι πωλή σαν τον κόσμο, γιατί είναι ή συνθημισμένη ιστορία δύο νέων που για πρώτη φορά, άγάπησαν. Μικρά χερσάνα φελασάμενα μέσα σε δυνατά άνδρακα χέρια, γαλανά μάτια που δάκρυζαν πάνω χορμιά και κόκκινα χείλη που χομωγούσαν στην ύπόθεσι μιάς νέας συναντήσεως...

Έβησε κάποιο ή μέρα, κατά την όποια ή μικρούλα Σάρα μάτια περίμενε ν' άκούση τον χομωμένο ήχο των όπλων του άλόγου του βασιλέως. Το βασίλειο του παραμυθού δέν ήθελε πάλι να συναντήσει τη βοσκοπατία του... Είχε ύποδεχθεί στην Α. Μεγαλειότητα να φύγη από την προπέουσα, χάρη της γένεσις του κ' ή ύπόθεσις αυτή ήταν σαν διαταγή, γιατί οι βασιλείς δέν πρέπει να ύποπτεκουν σε άπερισεκτες !

Έτσι ή φτωχή Σάρα άντελήφθη ότι είχε παίξει με τη φωτιά. Έκλωσε πωρα, όταν άκώρησε έμπετη την προσεχή γάμο του βασιλέως, κατά ζαμυβουλήν πάντοτε τον ύπομνητό του. Κ' έκανε άλλα πωρα δάκρυα, όταν την δούτασε να λάθη μέρος στην ακολουθία της νύχης, κατά την τέλετη του γάμου.

Λένε ότι ή Σάρα έξόπασε σε λυμωμό κατά τη διάρκεια της μεγαλοκωπικωτάτης τέλετης του βασιλικού γάμου. Άλλά ο νεαρός βασιλεύς δέν γύρισε καν να την κωτάξη. Το άμόνιο της έκπλησις δούξε, ή κωμινές χτυπούσαν χομωμένα κ' έπνάζαν την φωνή μιάς άτελειασμένης καρδιάς...

Ένα χρόνο κατόπι ή Σάρα παντρεύτηκε με τον σέο Τούλο Μένμπου, έναν καλό και άγαθο άνθρωπο, τόσο μεγάλο στο χρώμα, όσος όλοι τον έπαιναν για πατέρα της κ' όζι για σύζυγό της. Ο γάμος τους δέν υπήρξε εύτυχος και μετά δύο χρόνια χώριον. Η άμορφη της Σάρας ήταν ξακοιστή, ο κόσμος την θαύμαζε για τις πνευματι-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κανελλίδης και η αισιοδοξία του. Ο Θεός της Ελλάδος είναι σκανδαλωδώς φιλέλληνας! Είς ανάγκητουν... «κακαστά σεως» για την Ακρόπολη». Ο κ. Μελάς και ο φερετροποιός. Μπαράτες και Ρουμελιώτες. Ποιοί είναι πιο έξυμνοι. Η οικονομικές στενωχίες της Ακροπόλεως». Ο κ. Μελάς ζητάει χρήματα. Κι' ο Γαβρηλίδης τον στέλνει ν' ανακαλύψη... νέους πιστωτικούς όριζοντας!

μακαρίτης Κανελλίδης, ο διευθυντής των «Καιρών», σε κάθε γκάρα των πολιτικών της εποχής εκείνης, από την όποια υπήρχε φόβος να ζημωθή ή Ελλάς και άνησυχούσε σχετικώς ή κοινωνία, έλεγε :

—Μη φοβάσθε τίποτε ! Τίποτε δεν θα γίνει ! Και όταν τον ρωτούσαν γιατί και ποιά στιγμή την αίσιοδοξία του, απαντούσε :

—Γιατί ο Θεός της Ελλάδος είναι σκανδαλωδώς...φιλέλληνας !..

Η φράση αυτή του Κανελλίδη έμεινε και αναφέρεται και σήμερα. Άγνωστον όμως γιατί, τώρα τελευταία αποδίδεται στον μακαρίτη πολιτικό Μεσοήμιον και στρατηγό Κωνστ. Κοιμυνοδούρο.

***

Κάποτε πάλιν, πού ο κ. Σπ. Μελάς εργαζόταν στην «Ακρόπολη», έκανε μια έρευνα περί της καταστάσεως. Έποικειτόν λοιπόν τους προέδρους των διαφόρων επαγγελματιών σωματείων και πολλούς επαγγελματίας, και τους ζήτησε σχετικώς τη γνώμη τους.

Άρχιγοντάκης της «Ακροπόλεως» ήταν τότε ο κ. Γεώργ. Βουτιανάς.

Ένα βράδι όμως ο κ. Μελάς έμπλεξε κάπου και πήγε χωρίς εκατάσταση στο γραφείο.

—Κι' ή κατάσταση ; τον ρώτησε ο Βουτιανάς. Πού είνε ;

—Διάβολο ! φώναξε ο κ. Μελάς. Την πλημύνησα.

—Γρήγορα, τού ειπε ο κ. Βουτιανάς. Πρέπει να μού φέρης εκατάστασις, γιατί άλλοιώς είνε αδύνατον να κλεισούμε το φύλο.

Βγήκε ο κ. Μελάς στους δρόμους, ήν έφεροντας κατά πού να τραβήξη. Γύρω σκοτάδι, έρημη. Κοιτεύανε μεσάνυχτα. Όλα τα μαγαζιά κλεισμένα. Έκανε κρύο και κανένα δεν ήταν στους δρόμους. Η Αθήνα ήτανε τότε μικρή και περιορισμένη.

Ψάχνει από δω, ο κ. Μελάς, ψάχνει από εκεί, τίποτα. Τέλος βρέθηκε στην οδό Αθηνάς. Άνω ξέρως θόρυβος προσέκλινσε την προσοχή του. Ήταν άνοιχτο, εκεί πού κάτω, ένα φερετροποιείο. Ένα φερετρο, κρημασμένο άπ' έξω, χτυπούσε άπάνω στον τοίχο, από τού δυνατό άέρα πού φούσγε.

—Νά ή εκατάστασις ! σκέφθηκε ο κ. Μελάς, και μπήκε στο φερετροποιείο.

Ο έργολάβος τόν κηδεών, μόλις τόν ειπε νά μπαίνη τέτοια ώρα, σπρώχθηκε, πήρε ύψος περίλυτο και άρπαξε τού χέρι τού κ. Μελά.

—Ο πατήρ σας ;... Ο θεός σας ;... Τι δυστύχημα μεγάλο !.. Σάς σπληνόμεναι, φίλτατε !.. τού ειπε με συμπόνειο.

—Όχι, όχι, τού έπάντησε ο κ. Μελάς, για νά τόν ξεφορτωθώ. Ήθελα, έζήτησε..

—Ένα φέρετρο !.. τόν διέκρινε ο έργολάβος κηδεών. Ποιά καλά. Ήουγάτες !.. Μην ταράττισθε !.. Κουράγιο !.. Ήταν ψηλός, κοντός, εύσωμος, άδύνατος, ο μακαρίτης ; Πώς ήταν ; Για δουμάστε, σάς παρακαλώ.. Ήτανε σάν κα σής ;

—Περίπου, τού άπαντίσε άναυδος ο κ. Μελάς.

—Γιά δουμάστε τότε.

Και τόν σπρώχνει και τόν βάζει μέσα σ' ένα φέρετρο.

κς δυο και τις ρωμαϊκές χάρες της κι' οι μεγαλύτεροι ζωγράφοι της εποχής εκείνης έκαναν τού πορτραίτο της.

Κατόπιν, ή Σάρα παντρεύτηκε με τόν Τζωρτζ Νάπερ. Οι δύο γιοι της έγιναν οι στρατηγοί Σαρ Τζούλς και Σαρ Ουίλλιαμ Νάπερ. Ήσαν προσημασμένοι με τις ίδιες χάρες της μητέρας τους και διακρίθηκαν στους πολέμους κατά τού Ναπολέοντος. Η Σάρα έζησε εύτυχτη με τόν δεύτερο σιζάνο της και τλ παιδιά της. Προτιμούσε την ήσυχη ζωή της έξοχης από τόν θόρυβο της πρωτεύουσας και από την κοινωνική κίνηση. Σιγά, πλανούσαν μόνη της στα χωράφια, όταν τού καινοκαιρι, ή μυροδιά τού κομμένου χάρτου έφερονε στή νύμφη της τις χουσές άναμνήσεις τού νεανικού ρομάντσου της.

Με τού πέρασμα τού χρόνου, ο βασιλικός έραστής της γέγρασε, έφυλθώκε και τα τελευταία χρόνια της ζωής του, έχομε κι' αυτό τού λογιού του.

Πιθανόν νά μη πραγματοποιήθηκαν τά όνειρά της καρδιάς του, ύπληξε όμως υπόδειγμα σιζίγον και πατρός.

—Σας έρχεται καλά ; Σας πάει ; Λίγο στενο; Για δουμάστε τοίτο εδώ τότε... Ώραία !.. Ταίρια !.. Αές και ήτανε παραγγελία !.. Σας πάει περίφημα !..

Ο κ. Μελάς στεκόταν μέσα στο φέρετρο άναυδος.

—Έστω, τού λέει τέλος, αυτό καλά μού πάει. Άλλά δεν μού λέτε, σάς παρακαλώ, και τίποτε για την κατάσταση ;

—Ποιά κατάσταση ; Τού θέτε σας ; Τι !.. Μήπως δεν πάθανε ;

—Όχι, βρε άδερφέ, ποιού θείου μου !.. Τι μού λέτε αυτού πέρα ; Έγώ γιά την κατάσταση της χώρας σάς ρωτώ !.. Είμαι δημοσιογράφος κι' ήθα νά σάς πάρω μια συνέντευξη.

Ξινόσανε τά μούτρα τού έργολάβου κηδεών.

—Όποτε δεν σάς πείθανε κανείς ; ρώτησε άπελυσιμένος.

—Όχι, βρε άδερφέ !.. Μετακινήσον από τη θέσι σου και πές μου πώς βλέπετε έσείς την κατάσταση της χώρας !..

—Πώς νά την ιδώ, άπαντίαι ο καταστηματάρχης θυμισμένος, γιατί έβλεπε πώς έχανε την...πελατία του. Πώς θέλτε νά πάη ή κατάσταση καλά, άφού ο κόσμος...δεν πεθαίνει !..

—Νά πεθαινή ο κόσμος !.. τού ειπε ο κ. Μελάς.

—Βέβαια νά πεθαινή ο κόσμος ! Θα γίνει έτσι κίνησης, θα πέσουνε λεπτά στην πάστα. Νά πεθαινή ένας ύπουργός, νά πεθαινή ένας πρωθυπουργός, νά τού γίνη μια κηδεία εκπληκτική, νά κηνηθών άμάσια, νά καταθέσουν στεφάνια άφθονα, νά πέσουνε λεπτά, νά κηνηθώ, έτσι, ο κόσμος !.. Μόνον έτσι θα σωθώ τού κόσμου ή κατάσταση; θά διορθωθώ !.. Νά πεθαινουν, κίριε, οι άνθρωποι, νά πεθαινουν !.. Γιατί λοιπόν γεννήθησαν ;... Νά πεθαινή ο ένας, νά πεθαινή ο άλλος, νά πεθαινης σέ, νά πεθαινω έγώ, για νά σωθούνε όλοι !..

Σέ λίγο ο κ. Μελάς γύρισε στην «Ακρόπολη.

—Έφερες εκατάστασις, τόν ρώτησε ο κ. Βουτιανάς.

—Βέβαια, τού ειπε ο κ. Μελάς. Για νά σωθούνε, πρέπει όλοι νά.. πεθαινουμε !..

Κι' έγραψε τη συνέντευξή του με τόν έργολάβο κηδεών, χωρίς νά παραλείψη τίποτα.

Ο Γαβρηλίδης την άλλη μέρα διάβασε τη συνέντευξή και έκαρδιώθηκε στα γέλια.

***

Μιά φορά μιλούσαν έμπρός στον κ. Σοφούλη για την έξυμνάδα και την πονηρία των Πελοποννησίαν, ύποστηρίζοντας συγχρόνως ότι οι Ρουμελιώτες ούτε έξυμνη ράστα είνε, ούτε πονηρή.

Ο κ. Σοφούλης, άφού τούς έκουσε ώρα άρκετή, με την πίπα στό στόμα, δίχως νά μιλή, πετάχτηκε τέλος και ειπε άξαφνα :

—Βρε άδερφέ, έζήτησε σεις νά μού πητε πού έξυμνότερους και πού πονηρούς ανθρώπους από τόν Τσιφωμάκο, τόν Καφαντάρη και τόν Καννοσό ;

***

Είνε γνωστόν πώς ο Γαβρηλίδης της «Ακροπόλεως» ποτέ δεν ειχε χρήματα. Κι'άν οι συντάκτες του πληρωνόντουσαν καμιά φορά, αυτό συνέβαινε κατά...

λίδος !.. Την εποχή εκείνη συνεργαζόντουσαν στην Ακρόπολη οι άριστοί των λογίων και δημοσιογράφων.

Μεταξύ αυτών συγκαταλέγετο και ο κ. Σπύρος Μελάς, ο άποιος ειχε νά πληρωθώ από τού περασμένο...Πάσχα !..

Μιά ημέρα, άπελυσιμένος πιά ο κ. Μελάς, μπήκε στο γραφείο τού Γαβρηλίδη και τού ειπε, με ύψος κώπου στενωχωρημένο :

—Κίριε διευθυντά, έχω ανάγκης ! Μεγάλης ανάγκης !..

Ο Γαβρηλίδης τόν ύποδέχθηκε μ' ένα βουτηχτό καρχασιόκο. Τέλος δέ, άφού γέλασε άρκετά, τόν ρώτησε :

—Πιστωτικούς όρίζοντας, δεν έχατε ;

—Όχι, κίριε διευθυντά, τού ειπε ο κ. Μελάς. Τους έξήγητλησα όλους.

Νέος καρχασιός τού Γαβρηλίδη διεδέχθη την άπάντησιν τού κ. Μελά. Και κατόπιν, άφού ο άειμνητος διευθυντής της «Ακροπόλεως» χάρασε από γέλια, έδωσε στον άπελυσιμένον συνεργάτη του την έξης σιμ-δουλή :

—Άφού λοιπόν εξαντήλησα τούς πιστωτικούς σας όρίζοντας, φροντίτε νά δημιουργήσατε νέους !..

Και ο κ. Μελάς έφυγεν ικανοποιημένος και...μή πληρωμένος, πρὸς άναζήτησιν νέων πιστωτικών όρίζοντων !..

Ο κ. Σπύρος Μελάς (Σκίτσο τού Πρωτοπάτη)